

קול יעקב

לרפ"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפ"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
בעל העלון ומשפחתו

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 18:34

צאת שבת: 19:41

זמן ר"ת: 20:18

עלון מס' 174 | כ"ו באדר ב' |
תשפ"ד | שנה 4

מטעמים לשולחן שבת

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִימִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ויקרא ט', א')

עושה זאת בשמחה ובטוב לבב, וזה רמוז במילים "קרא משה", שהרי אין "ויקרא" אלא לשון חיבה (כמו שמצינו בתחילת החומש), והיינו שמה רבינו לא העביר את הדברים באופן סתמי, אלא קרא לו מתוך אהבה וחיבה ושמה שמחה גדולה על התמנותו לתפקיד מרומם זה. (ומתוך האור)

לא כל אחד מצליח לשמוח בהצלחת חברו, ובמיוחד אם חושב שהצלחת האחר פוגעת בו, אולם אם רק יפנים שהכל משמים לפי התכנית של בורא עולם שיודע טוב יותר מכולם כיצד לנהל את העולם, לא רק שלא יפסיד אלא אף ירוויח מכך.

מיסטר וולף הלמן התחיל את דרכו בחנות קטנה בה מכר גלידות לעוברים ושבים וממתקים לילדים.

עם השנים התרחבה החנות, מיסטר הלמן רכש מספר חנויות צמודות ולאחר שיפוץ נרחב הן הפכו לחנות אחת גדולה. הוא החל להשקיע באותה תקופה באספקת גלידות למרכולים, ורכש מקפיאי ענק כדי לאחסן את כמויות הגלידות שהיה משווק כסיטונאי. בגלל העובדה שהיו ברשותו מקפיאים ענקיים, שלא היו תמיד בשימוש אלא רק בעונות הקיץ הלוהטות, הוא החליט להשכיר את המקפיאים שהיו לכל מיני חברות

בחנוכת המשכן משה רבינו ע"ה שימש בכהונה גדולה במשך שבעה ימים, וביום השמיני קרא לאהרן ולבניו ומשח אותם לכהונה.

ולכאורה קשה, מדוע נאמר כאן "קרא משה לאהרן ולבניו" ולא נאמר "אמר משה לאהרן ולבניו"? מדוע הם לא היו לידו, וכי לא ידעו שהגיע זמנם לשמש בעבודת המשכן?

מפרשי התורה כתבו שבאמת משה ואהרן לא ידעו שביום זה אמור משה רבנו למסור את הכהונה הגדולה לאחיו אהרן, ולכן הם לא עמדו בסמוך זה לזה. אבל יש בזה גם חידוש נוסף: בפרשת שמות ראינו שאהרן שמח בלבו כאשר שמע שאחיו משה התמנה להיות מנהיג על עם ישראל, וזאת למרות שמה לא היה במצרים במשך עשרות שנים, ואהרן היה המנהיג ונשא את עול העם כל אותן שנים, בכל זאת הוא מסר ברצון את "מושכות ההנהגה" לידי אחיו משה, ולא רק שלא התנגד לכך, אלא אף שמח בכל לבו בשמחת אחיו שזכה לכך.

כמו כן גם כאן, משה רבינו היה כהן גדול במשך שבעה ימים, וכעת באופן מפתיע בלי שום סיבה הנראית לעין בשר ודם, אומר לו הקב"ה להעביר את הכהונה הגדולה (בה כל כך חשק) לאחיו אהרן, ובכל זאת משה רבינו

הערוך שער בנייה | אין לקרוא כתפילה

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

העסק שלך לטמיון, אתה חייב לטפל בזה ברצינות!.

האב הרהר לרגע בדברים ואמר: 'בני היקרים אתם צודקים, הגיע הזמן לעשות משהו בנידון', הוא קם ממקומו, לבש את חליפתו, יצא מהחנות בהליכה נחושה ורצה את הכביש לעבר החנות החדשה. הוא ניגש אל הפקיד שישב מעבר לדלפק, וביקש לדבר עם מנהל החנות. הפקיד קם ממקומו וליווה אותו אל עבר המשרד הראשי בו ישב המנהל.

'שלום לך', פנה אל המנהל שזיהה אותו מיד וחשש מהבאות, 'אני מר הלמן מחנות ההקפאה ממול, יש לנו ניסיון רב בהקפאת מוצרים שונים, ומכיוון שאתם חדשים בתחום הייתי רוצה לגלות לך כמה סודות מקצועיים, לפני שייגרמו לכם נזקים בלתי הפיכים'.

מנהל החנות הביט בו בתדהמה ולא ידע בתחילה האם הוא חומד לצון או שהוא מנסה לתת לו מידע שגוי כדי לנסות להפיל אותו בפת, אבל עד מהרה החל מיסטר הלמן לפרוס בפניו את ידיעותיו הרבות בנושאי ההקפאה, תוך כדי שהוא מפרט לו מהי הטמפרטורה הרצויה לסוגים השונים של הקפואים. לאחר שעה ארוכה, יצא מיסטר הלמן מן החנות לא לפני שהוא הכריז בפני המנהל החדש: 'לתי פתוחה בפניך בכל עת, בכל בעיה שאתה נתקל עמה אתה מוזמן להיכנס אלי'.

הימים חלפו והמציאות הראתה שיש מקום בשוק לשתי החברות גם יחד, שני העסקים שגשגו והבנים נרגעו מזעמם כשהם בטוחים שאביהם טיפל בנושא על הצד הטוב ביותר.

החורף שהגיע היה מהסוערים ביותר שידעה העיר ניו יורק, רוחות סוערות עקרו עצים ממקומם, ובשלב מסוים מערך החשמל קרס וגרם לאפילה בחלקים נרחבים מהעיר במשך ארבעה ימים, וגם במפעל של 'הלמן הקפאה' פסק החשמל לזרום. הבנים הביטו סביבם אובדי עצות, אם זרם החשמל לא יחזור לעבוד בחנות, המקפיאים יחלו להפשיר בזה אחר זה, והנזק הצפוי יכול להסתכם במיליוני דולרים.

לא חלפו מספר דקות ועשרה פועלים של 'אלסקה הקפאת מזון' הדפקו על פתח החנות. 'החשמל אצלנו עובד כסדרו', אמרו הפועלים, 'והבוס שלנו שלח אותנו לומר לכם שיש המון מקום במקפיאים שלנו עבור כל הסחורה הנמצאת אצלכם'. המלאכה נמשכה כמה שעות, ובסופה שכנה כל הסחורה לבטח בתוך המקפיאים של 'אלסקה' במשך ארבעת הימים הבאים. מפעלי 'הלמן הקפאה' ניצלו מנזק כספי כבד שהיה יכול לגרום להם לפשוט את הרגל... (שלום לעם)

צריכות מקומות אחסון למזון מוקפא. זה התחיל עם מאפייה סמוכה שהכינה כמות גדולה של בצק עלים ופנתה אליו בבקשה לאחסן אצלו את הסחורה, והמשיך עם חנות לשיווק מוצרי מזון קפואים שרכשה כמות גדולה מידי ונאלצה למצוא פתרון מהיר.

במשך תקופה קצרה, הלכו והתרחבו עסקי ההקפאה ומיסטר הלמן רכש עוד מקפיאי ענק והחל להשקיע באחסנת מזון קפוא. לאחר שנתיים זנח את עסקי הגלידות והשקיע יותר בתחום האחסון, כך שתוך מספר שנים הפך לחברה ענקית בתחום והעסק הלך והתבסס. עשרות שנים הייתה קיימת החנות 'הלמן הקפאה' והיא רכשה לעצמה מוניטין. עם הזמן הצטרפו לעסק בניו של מיסטר הלמן כדי לעזור לאביהם בנייהולה השוטף של החנות.

באחד הימים הבחינו הבנים כי מעבר לכביש החלו לערוך שיפוצים במספר חנויות סמוכות. הפועלים שברו את הקירות המפרידים בין החנויות, והפכו אותן לחנות אחת ענקית. סקרנותם של הבנים התעוררה והם החליטו לבדוק מהו העסק שהולך להיפתח בחנות החדשה. בירור קצר שנעשה על ידי אחד הבנים עם הפועלים, העלה כי ממש מולם הולך ומוקם לא פחות מאשר... מחסן הקפאה בסדר גודל עצום. הבן הנסער רץ מיד אל החנות תוך כדי שהוא מזעיק את כל האחים. 'אנו חייבים לעצור את פתיחת החנות הזאת מיד', הכריז נסער כשהוא מספר להם על התגלית המאיימת. 'כל העסק שאבא בנה בעשר אצבעותיו עומד בפני סכנה! הם הולכים לבנות שם מקפיאים ענקיים ומודרניים, אם לא נעשה עכשיו משהו, עוד מעט יהיה מאוחר מידי'.

בשונה מהאחים הנסערים היה נראה שהאבא דווקא רגוע לחלוטין: 'אני מבקש מכולכם להירגע', אמר האב, 'אין צורך לעשות כלום בנידון, הכול יסתדר בסוף על הצד הטוב ביותר'.

'אם אבא אומר שהעניינים יסתדרו, הוא כנראה יודע מה הוא אומר', סיכמו ביניהם הילדים והמשיכו בענייניהם. חודשיים עברו, העבודות בחנות ממול המשיכו במרץ, אבל מיסטר הלמן לא נקף אצבע. ואז, באחד הבקרים התקיים לעיניהם טקס מרשים ומתקשר שבו נפתחה החנות החדשה תחת השם: 'אלסקה - הקפאת מזון'.

הבנים ההמומים, שנוכחו לראות שאביהם לא עשה דבר, התכנסו בשנית להתייעצות דחופה במשרדי החנות, כשהם מנסים להבין את מעשיו של אביהם, או יותר נכון את חוסר המעש שלו... ופנו אליו: 'אבא, החנות החדשה שנפתחה מולנו יכולה להוריד את

לע"נ
ניסים בן יצחק ז"ל

לע"נ
אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לע"נ
אהובה בת חיה חיריה ע"ה

